

Wind

Tegen middernacht stap ik de koele nacht in om te controleren of alle schapen veilig op stal staan. Een jonge ooi heeft er de laatste tijd een gewoonte van gemaakt om haar horens vast te haken in het schapengaas. Alle schapen vinden het gras aan de andere kant van het hek groener en malser. Dat is een natuurwet. Maar de meeste dieren weten uit ervaring hoe ver ze in hun snoeplust kunnen gaan. Deze puber dus niet. Ik hoor in ieder geval geen hulpeloos blèren in het donker. Dat is een gunstig teken.

De halve maan maakt het paadje naar de stal net zichtbaar. Tere, trage wolkenluiers schuiven langs de sterrenhemel. Een ransuil glijdt op satijnen vleugels laag over het hooiland, op stille muizenjacht. De vijver in de tuin glanst vredig in het bleke licht. De bomen aan de oever spiegelen zich in het water, roerloos. Het is bladstil. Stille nacht, heilige nacht. Ik kan bijna niet geloven dat de weerman gelijk zal krijgen met zijn voorspelling dat er een zware storm op komst is. Is dit dan de spreekwoordelijke stilte voor de storm?

Zoals gewoonlijk kijken de schapen in de stal me verbaasd aan. Je zou bijna zeggen: schaapachtig. Het tiental is compleet; dat is een zorg minder.

Als ik de volgende ochtend ontwaak, loeit de zuidwester rond het huis. Dus toch! Hoge wolken jagen elkaar na door de lucht. Nu en dan schijnt de zon door een kier van het wolkendek; als zoeklichten strijken stralenbundels snel over het lege land. De wind blaast de laatste blaadjes van de bomen en jaagt reeds gevallen herfstbladeren als bonte vlinders de lucht in. De oude eiken zetten zich schrap tegen het geweld van de storm, maar de toppen van de berken zwiepen heftig heen en weer. Eigenlijk een vreemde gewaarwording, buigende bomen voor ongrijpbare krachten in een onzichtbare substantie. Pas in het verschijnsel wind openbaart zich lucht als iets stoffelijks. Is het niet verbijsterend dat zich in zo'n luchtige substantie zulke enorme krachten kunnen ontwikkelen?

Heel het landschap is kolkende beweging: wolken, regenvlagen, bomen, water, gras. Een koppel ganzen vliegt moeizaam tegen de wind in naar het westen, laag over het land om zoveel mogelijk van de luwte van hagen en bosjes te profiteren. Een buizerd lijkt echter plezier te hebben in de grillen van de storm. Behendig zwenkt de vogel tegen de wind in om dan plotseling te keren en zich razend snel mee te laten drijven op een felle vlaag.

De lucht trekt nu helemaal dicht. Asgrijze wolken jagen striemende regenvlagen in mijn gezicht. De wind wakkert nog steeds aan. Ik leun tegen een massieve muur van lucht. De eiken kraken onder het geweld; de berken buigen ootmoedig hun toppen naar de grond. Uit de notenboom naast het huis wordt een flinke tak gerukt. De buizerd daalt neer in het bos. Tijd om me terug te trekken in de veilige beschutting van het huis.

Eef Arnolds

De tekst is eerder verschenen in het tijdschrift Jonas 64. 2002.